

POSTANOWIENIE

Dnia 25 kwietnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Frańczak

w sprawie z odwołania J. G.
od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału we Wrocławiu
o wysokość emerytury,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 25
kwietnia 2024 r.,
na skutek skargi kasacyjnej odwołującego się od wyroku Sądu Apelacyjnego we
Wrocławiu
z dnia 7 lutego 2022 r., sygn. akt III AUa 1254/21,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu wyrokiem z dnia 7 lutego 2022 r. oddalił apelację ubezpieczonego J. G. od wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 16 marca 2021 r. oddalającego odwołania ubezpieczonego od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział we Wrocławiu z dnia 22 listopada 2019 r. i z dnia 13 stycznia 2020 r. dotyczących ponownego ustalenia wysokości kapitału początkowego i emerytury.

Sąd Apelacyjny podzielił w całości ustalenia faktyczne, jak i wywody prawne Sądu pierwszej instancji odnośnie do braku podstaw do uwzględnienia przy ustalaniu wysokości kapitału początkowego ubezpieczonego wynagrodzenia

uzyskiwanego przez niego w okresie zatrudnienia w P. w W. w latach 1969-1976 w kwocie wyższej niż przyjęte przez organ rentowy wynagrodzenie minimalne. Przedłożone przez ubezpieczonego dokumenty w postaci świadectwa pracy, angaży oraz własnoręcznie sporządzonych zestawień liczb przepracowanych godzin w poszczególnych miesiącach i latach, nie pozwalają bowiem ustalić ponad wszelką wątpliwość wysokości jego wynagrodzenia za sporny okres. Jak wynika z wyjaśnień ubezpieczonego oraz zawnioskowanych przez niego świadków, praca odbywała się w systemie akordowym, a wynagrodzenie zależało od wielu zmiennych, w tym od liczby przepracowanych godzin i dokonanych napraw. Pracownicy mieli przyznane różne przeliczniki w zależności od posiadanych umiejętności, a każdy z nich mógł zostać zaszeregowany w sposób odmienny z uwagi na posiadany staż pracy i kwalifikacje. Dlatego zarobki pracowników zatrudnionych na tym samym stanowisku co ubezpieczony nie mogły znaleźć bezpośredniego przełożenia przy ustaleniu wysokości jego zarobków. Świadectwo pracy zawiera wysokość wynagrodzenia wyłącznie za okres pracy przed rozwiązaniem stosunku pracy i nie jest reprezentatywne dla pozostałego okresu pracy, a legitymacja ubezpieczeniowa zawiera jedynie wpis odnośnie do wynagrodzenia uzyskanego przez ubezpieczonego od sierpnia 1978 r. do lipca 1979 r., a zatem za okres nieobjęty odwołaniem.

Ubezpieczony w całości zaskarżył wyrok Sądu Apelacyjnego skargą kasacyjną, domagając się uchylenia zaskarżonego wyroku w całości i przekazania sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia o kosztach postępowania, a także rozpoznania sprawy na rozprawie.

Skargę kasacyjną oparto na obu podstawach z art. 398³ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c., zarzucając naruszenie: 1) art. 233 § 1 w związku z art. 391 k.p.c. oraz art. 378 § 1 i art. 382 k.p.c., polegające na przejęciu przez Sąd drugiej instancji za własne ustaleń faktycznych Sądu Okręgowego bez jakichkolwiek merytorycznych rozważań w sytuacji, gdy zarzuty apelacji obejmowały sprzeczność ustaleń Sądu pierwszej instancji ze zgromadzonym materiałem dowodowym czego konsekwencją było uznanie, iż nie jest możliwe ustalenie liczby przepracowanych przez skarżącego godzin w spornym okresie, mimo że Sąd pierwszej instancji ustalił, iż był on wówczas zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy, co daje możliwość

wyliczenia liczby przepracowanych godzin, przez co doszło do błędnego zastosowania art. 15 ust. 2a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (obecnie jednolity tekst: Dz.U. z 2023 r., poz. 1251, dalej jako ustawa emerytalna); 2) art. 278 § 1 w związku z art. 382 k.p.c. i art. 391 § 1 k.p.c., polegające na poparciu stanowiska Sądu pierwszej instancji, który całkowicie bezpodstawnie oddalił wniosek dowodowy skarżącego o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego; 3) niewyjaśnienie wszystkich okoliczności faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy; 4) art. 67 Konstytucji RP, przez jego błędną interpretację i uznanie, że nie jest sam w sobie podstawą do przeliczenia świadczenia emerytalnego w związku z brakiem możliwości uzyskania dokumentacji potwierdzającej wysokość wynagrodzenia z zakładu pracy, podczas gdy przepis ten stanowi taką podstawę; 5) art. 15 ust. 2a ustawy emerytalnej, przez jego błędne zastosowanie i uznanie, że w związku z brakiem możliwości ustalenia podstawy wymiaru składek w spornym okresie do ustalenia podstawy wymiaru emerytury dla skarżącego przyjęto, zgodnie z tym przepisem kwotę obowiązującego wówczas minimalnego wynagrodzenia, podczas gdy podstawę tę należało obliczyć w oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, w tym przedłożone angaże; 6) art. 174 ust. 7 w związku z art. 15 ust. 1 w związku z art. 110 ust. 1 i ust. 2 i art. 111 ust. 1 pkt 3 ustawy emerytalnej, przez uznanie, że brak jest podstaw do ponownego przeliczenia ustalenia kapitału początkowego, mimo że ustalenie i przeliczenie kapitału początkowego ustalonego decyzją z dnia 10 września 2013 r. nastąpiło przez uwzględnienie do jego ustalenia podstawy wymiaru kapitału początkowego za lata 1969-1976 odpowiadającej minimalnemu wynagrodzeniu pracowniczemu obowiązującemu w tym okresie, a dodatkowo „bezprawnie przyjętych” związku z brakiem druku RP-7, który nie został skarżącemu wydany przez pracodawcę, podczas gdy we wskazanym okresie mimo braku tej dokumentacji, w oparciu o opinię biegłego sądowego powołanego przez Sąd Okręgowy we Wrocławiu w sprawie VIII U 5026/2013, wyliczony został wskaźnik wynagrodzenia na 115,53%; 7) art. 175 ust. 4 w związku z art. 114 ust. 1 pkt 1 ustawy emerytalnej, przez jego niezastosowanie i błędne uznanie, że skarżący nie przedstawił dowodów pozwalających na ustalenie składników jego wynagrodzenia w latach 1969-1976,

podczas gdy w oparciu o dokumentację znajdującą się w aktach sprawy wynagrodzenie to mogło być ustalone, a to z kolei w związku z błędną interpretacją § 21 ust. 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe (Dz.U. Nr 237, poz. 1412, dalej jako rozporządzenie wykonawcze) i uznanie, że w sytuacji, kiedy w aktach osobowych wynagrodzenie określane jest stawką godzinową, dopuszczalne jest ustalanie wynagrodzenia jedynie w przypadku zachowania się danych dotyczących liczby godzin, jakie pracownik w danym okresie przepracował, podczas gdy z przepisu tego konieczność posiadania tych danych nie wynika.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano na potrzebę wykładni § 21 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego i odpowiedzi na pytanie - czy „w sytuacji, kiedy w aktach osobowych wynagrodzenie określane jest stawką godzinową, dopuszczalne jest ustalanie wynagrodzenia jedynie w przypadku, jeżeli zachowały się dane dotyczące liczby godzin jaką pracownik w danym okresie przepracował czy też można ustalenia te poczynić w oparciu o inne dane, w tym w szczególności w oparciu o rodzaj umowy o pracę w oparciu, o którą zatrudniony jest pracownik, w szczególność o określony w tej umowie wymiar czasu pracy”?

Skarga kasacyjna jest również oczywiście uzasadniona, ponieważ w toku postępowania apelacyjnego i podejmowanych czynności decyzyjnych związanych z wydaniem zaskarżonego orzeczenia nie została zrealizowana zarówno funkcja rozpoznawcza, jak i kontrolna. „Sąd drugiej instancji jako sąd merytoryczny w pierwszej kolejności - wymaga samodzielnego dokonania prawidłowych ustaleń faktycznych. (...) Rozpoznanie sprawy, o którym stanowi art. 382 k.p.c., wymaga rozważenia całego materiału procesowego oraz wszystkich dowodów ze wskazaniem tych, na których sąd orzekający oparł ustalenie podstawy faktycznej swego orzeczenia oraz wyjaśnienie jego podstawy prawnej. Reguła stanowiąca, że sąd drugiej instancji orzeka na podstawie materiału zebranego w postępowaniu w pierwszej instancji oraz w postępowaniu apelacyjnym (art. 382 k.p.c.) nie doznaje żadnego wyjątku”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania. Instytucja skargi kasacyjnej ma charakter nadzwyczajnego środka zaskarżenia, czego wyrazem jest m.in. istotne ograniczenie dostępności tegoż środka pod względem dopuszczalnych jego podstaw. Pomimo pozostawienia w art. 398³ § 1 k.p.c. możliwości zaskarżenia orzeczenia z powodu naruszenia prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie oraz z powodu naruszenia przepisów postępowania, jeżeli uchybienie to mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy, zakres tych zarzutów w odniesieniu do wszystkich podmiotów uprawnionych do wniesienia skargi został ograniczony.

Zgodnie bowiem z art. 398³ § 3 k.p.c. podstawą skargi nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów. Oznacza to jednoznaczne określenie funkcji Sądu Najwyższego, który jako sąd kasacyjny nie jest sądem powszechnym zwykłej, trzeciej instancji, zaś skarga kasacyjna (podobnie jak uprzednio kasacja) nie jest środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, a to z uwagi na przeważający w charakterze skargi kasacyjnej element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 kwietnia 2008 r., III UK 6/08, LEX nr 469183; z dnia 18 maja 2022 r., II PSK 298/21, LEX nr 3438566; z dnia 24 stycznia 2024 r., I CSK 1602/23, LEX nr 3658492).

Zgodnie z takim modelem skargi kasacyjnej jej rozpoznanie następuje tylko z przyczyn kwalifikowanych, wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., tj. wówczas, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4).

Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek, gdyż

tylko wówczas może być osiągnięty cel wymagań przewidzianych w art. 398⁴ § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o jakich stanowi art. 398⁹ § 1 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołał się na przesłankę potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.) oraz na oczywistą zasadność skargi (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.).

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo iż budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane przez skarżącego rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08, LEX nr 424365; z dnia 28 marca 2007 r., II CSK 84/07, LEX nr 315351). Oczywiście jest, że budzący wątpliwości interpretacyjne przepis musi mieć zastosowanie w sprawie, a jego wykładnia – mieć znaczenie dla jej rozstrzygnięcia. Przedmiotem zainteresowania Sądu Najwyższego jest jednak sam przepis, a nie rozstrzygnięcie konkretnego sporu. Stąd też wspomniane wątpliwości interpretacyjne nie mogą się sprowadzać do odpowiedzi na zarzuty skarżącego skierowane pod adresem zaskarżonego orzeczenia ani też do odpowiedzi na wątpliwości skarżącego, które można wyjaśnić za pomocą obowiązujących reguł wykładni bądź w drodze prostego zastosowania przepisów (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 16 stycznia 2003 r., I PK 230/02, OSNP-wkładka 2003 Nr 13, poz. 5; z dnia 9 marca 2012 r., I UK 370/11, LEX nr 1215126; z dnia 23 marca 2012 r., II PK 284/11, LEX nr 1214575) i powinny być na tyle poważne, by ich wyjaśnienie nie sprowadzało się do prostej wykładni przepisów (por. uzasadnienie postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 września 2015 r., II PK 27/15, LEX nr 201952 i z dnia 5 kwietnia 2016 r., II UK 229/14, LEX nr 3534759). W tym wyraża się publicznoprawny charakter skargi kasacyjnej. Celem realizowanym w wyniku rozpoznania skargi kasacyjnej jest bowiem ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni przepisów prawa oraz wkład Sądu

Najwyższego w rozwój jurysprudencji i prawa pozytywnego, a nie korekta orzeczeń wydawanych przez sady powszechne (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000 nr 7-8, poz. 147).

W świetle powyższego przedstawiona w skardze potrzeba wykładni § 21 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego jest pozorna, ponieważ w istocie sprowadza się do zwykłej wykładni prawa. W orzecznictwie Sądu Najwyższego nie budzi wątpliwości, że za podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne w okresach uwzględnianych do ustalenia podstawy wymiaru kapitału początkowego, czy następnie świadczenia emerytalnego, przyjmuje się kwoty wynagrodzenia wypłaconego przez pracodawcę. Osoba ubiegającą się o ustalenie wysokości kapitału początkowego musi zatem wykazać wysokość przychodu stanowiącego podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne, a jeżeli była pracownikiem - wysokość wynagrodzenia. Za podstawę wymiaru emerytury przyjmuje się kwotę udowodnioną przez zainteresowanego, która niekoniecznie musi odpowiadać wysokości faktycznie uzyskanego wynagrodzenia (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 sierpnia 2006 r., I UK 27/06, OSNP 2007 nr 15-16, 235). Utrwalone jest też stanowisko, zgodnie z którym wynagrodzenie stanowiące podstawę wymiaru składki musi być wykazane przez osobę ubezpieczoną w sposób pewny (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 lutego 2014 r., I UK 322/13, LEX 1444596). Chodzi przy tym o ustalenie wynagrodzenia konkretnego pracownika i nie o wynagrodzenie hipotetyczne (jakie mógłby otrzymywać), lecz o ustalenie (na podstawie wszystkich zaoferowanych środków dowodowych i z zachowaniem zasad prowadzenia dowodów) wynagrodzenia, które w rzeczywistości otrzymywał (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 grudnia 2016 r., III UK 33/16, LEX nr 2188649). Nie jest zatem wystarczające ustalenie otrzymywanego wynagrodzenia w sposób przybliżony czy prawdopodobny. Ciężar udowodnienia konkretnych kwot, które zostały wypłacone tytułem wynagrodzenia w określonych latach spoczywa na ubezpieczonym. Wysokość zarobków, której pochodną jest podstawa wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne, jako fakt mający istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy może być w postępowaniu przed sądem udawadniany wszelkimi środkami dowodowymi (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 7 grudnia

2006 r., I UK 179/06, LEX nr 342283 i z dnia 14 czerwca 2006 r., I UK 115/06, OSNP 2007/17-18/257).

Podkreślenia wymaga, że mający budzić rzekome wątpliwości interpretacyjne § 21 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego (wydanego po wprowadzeniu w 2009 r. regulacji z art. 15a ustawy emerytalnej) przewiduje szerszy wachlarz środków dowodowych niż w poprzednim stanie prawnym, wskazując, że środkiem dowodowym jest nie tylko zaświadczenie pracodawcy i legitymacja ubezpieczeniowa, ale każdy inny dokument, na podstawie którego ustalić można wysokość wynagrodzenia. Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 15 listopada 2022 r., I USK 39/22 (LEX nr 3549475), przypomniał, że ustawodawca nie zgadza się na dowolne ustalenie podstawy wymiaru, a w wypadku niemożności udowodnienia tej podstawy wprowadził minimalne wynagrodzenie (art. 15 ust. 2a ustawy emerytalnej). Regulacja ma charakter powszechny i organ rentowy jest nią związany. Wbrew stanowisku skarżącego, w świetle § 21 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego nie budzą wątpliwości zasady związane z dokumentowaniem wysokości wynagrodzenia określonego stawką godzinową, gdyż możliwość ustalenia tego typu wynagrodzenia jest uzależniona od systemu czasu pracy, a przy wynagrodzeniu akordowym od zachowania się danych dotyczących liczby godzin faktycznie przepracowanych w danym okresie, na określonym stanowisku - dziennie, tygodniowo lub miesięcznie (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 17 września 2020 r., III AUa 227/20, LEX nr 3116059). Stąd zaliczenie nieudokumentowanych, spornych okresów składkowych do uprawnień oraz wzrostu świadczeń emerytalnych dopuszczalne jest tylko w przypadkach, w których udowadniane okoliczności wynikają z niebudzących żadnych wątpliwości, spójnych i precyzyjnych dowodów (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 stycznia 1998 r., II UKN 440/97, LEX nr 34199). Przy czym opinia biegłego ma w tym przypadku znaczenie pomocnicze o charakterze rachunkowym. Opinia taka nie może przesądzać o poziomie wynagrodzenia dla ustalenia podstawy wymiaru emerytury w oparciu o dane, które nie są wystarczające dla konkretnego ustalenia zarobków ubezpieczonego w spornych okresach. Jednakowo opinia taka jest nieprzydatna w sprawie, w której brak jest ewidencji czasu pracy ubezpieczonego (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2022 r., I USK 39/22).

Podsumowując nie ma racji skarżący wskazują cna konieczność dokonania wykładni § 21 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego.

Brak jest również podstaw do przyjęcia, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wynika konieczność nie tylko powołania się na okoliczność, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ale również wykazania, że przesłanka ta rzeczywiście zachodzi. Oznacza to, że skarżący musi wskazać, w czym - w jego ocenie - wyraża się „oczywistość” zasadności skargi oraz podać argumenty wykazujące, że rzeczywiście skarga jest oczywiście uzasadniona. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi bowiem wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Skarżący powinien więc w wywodzie prawnym wykazać kwalifikowaną postać naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającą na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 14 lipca 2005 r., III CZ 61/05, OSNC 2006 nr 4 poz. 75; z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, LEX nr 198531; z dnia 9 marca 2012 r., I UK 370/11, LEX nr 1215126; z dnia 1 stycznia 2012 r., I PK 104/11, LEX nr 1215774). Ponadto przez oczywistą zasadność skargi kasacyjnej w ujęciu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. rozumie się sytuację, w której zaskarżone orzeczenie sądu drugiej instancji w sposób ewidentny narusza konkretne przepisy prawa. Oczywiście naruszenie prawa powinno być rozumiane jako widoczna natychmiast, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurydycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z brzmieniem przepisów albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji. O tym, że skarga jest oczywiście uzasadniona nie może decydować argumentacja zawarta w uzasadnieniu jej podstaw (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 2 kwietnia 2008 r., II PK 347/07, LEX nr 465860).

Tymczasem skarżący wskazując na oczywistą zasadność skargi zawarł we wniosku ogólnikowe twierdzenia o rażącym naruszeniu art. 382 k.p.c. z uwagi na to, że „nie została zrealizowana zarówno funkcja rozpoznawcza, jak i kontrolna” sądu odwoławczego, mające uzasadniać wystąpienie przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Jednocześnie za wymagany wywód prawny nie można uznać przytoczonych we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania ustaleń faktycznych i ich własną

oceną przedstawioną przez skarżącego, odmienną od poczynionej przez Sady orzekające. Skoro zgodnie z art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c. podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów i oceny dowodów, a Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia, to i o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej nie można wnioskować na podstawie zakwestionowania podstawy faktycznej rozstrzygnięcia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 sierpnia 2021 r., III USK 151/21, LEX nr 3395988).

Mając powyższe na względzie Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

[SOP]

[ms]